

København

Organ for Venstrepartiet i Danmark

Redaktion: Eksedition:
fra 12 Middag fra 9-5
Købmagergade 67, 2. Sal.

Telefon 884.
Derfor Omstilling til Redaktionen
samtlige Medarbejdere, Forretning-
sfæren samt Annonce- og Abonne-
mentsspeditionen.

Abonnementspris:
7 Krøner Kvartalet
i By og paa Land.

Enkelt Numre:
i Hovedstaden 10 Øre
i Provinsen 15 Øre

Oppositionen har Ordet

I Gaar kom man til et interes-
sant Vendepunkt i den ma-
nedlange Valutadebat.
Oppositionen fik Ordet.

Vi har nu gennem Oppositions-
pressen og endelse Rigsdagsde-
batter hørt Kravet om, at der
skulde gøres noget mod den syn-
kende Valuta. Regeringen skulde
gribe ind. Hvad vil Regeringen?
spurgte Hr. Rode og Hr. Borg-
bjerg i Munden paa hinanden.
Den maa foretage noget.

Regeringen har talt. Et helt
Sæt af Forslag er lagt frem for
Rigsdagen, og Ministeriet er i
Erkendelse af Situationens Alvor-
ghed den ganske usædvanlige
fælles sine Planer frem til
samlet Overvejelse i Fællesskab,
endnu inden de kommer i Tinget.
Det var et Ønske fra et af Op-
positionspartierne, og Regeringen
har vist den største Imødekom-
melighed paa dette Punkt.

Siden i Onsdags kender Offent-
ligheden Regeringens Plan, og saa
de Konserervative har givet deres
Bidrag til Situationens Løsning
ved deres Forslag om Guldloft.

I Gaar blev Spørgsmaalet stillet
til Oppositionen: Hvad vil d'Ihr?
Oppositionen har svaret ved de
Antydninger, der er givet i dens
Ordføreres Udtalelser. Det er for
saa vidt Svar nok, som det anty-
der en Løsning, der klart anviser
Vejen til Diktaturet. Nu er der
tilbage at udforme i Enkeltheder
de Forslag, som maa være Kon-
sekvensen af d'Ihr. Borgbjergs,
Stannings og Rodes Udtalelser i
Udvalget.

Vi skal afvente denne Udform-
ning. Ministeriet har talt. Opposi-
tion har antydet, hvad den vil.
Nu har den Ordet.

Danmarks Mussolini

Berlingske Tidende efterlyste i
Forgaars en dansk Mussolini
og fik ham omgaende. Stanning
har meldt sig.

Efter at Borgbjerg i Toldud-
valget med en Haandbevægelse
havde stryget Formuerne til sig,
rejste Stanning sig, strøg sig
over Skægget og forkyndte, hvor-
ledes Landet skulde frelses. Og
som alle virkelige Sandheder var
Stannings Sandhed saa forbløf-
fende ligetil. Her sad Regerin-
gen og anstrengte sig for at klare,
hvad der var slægt i Stykker un-
der Krigen, men naar det var saa
besværligt at komme bort fra Ef-
tervirkningerne af de ekstraordi-
nære Forhold, hvad var saa na-
turligere end at etablere disse
ekstraordinære Forhold igen? Det
gik jo godt, som Zahle siger —
og som Befolkningen husker!

Og medens Partifællerne lytte-
de aandeløst til og det lyste i Ro-
des Øjne, udviklede Danmarks
Mussolini sit Program. Det var
bare at nedlægge et Velfærdsud-
valg paa tre Mand til at ordne
Valutahandel, Kreditgivning, Im-
portregulering, Prisregulering og
Rationering. Enkelt og lige til.
Nationalbanken lagde han ind un-
der Velfærdsudvalget, og i Forbi-
rten nationaliserede han Suk-
kerfabrikkerne.

Hvilket Perspektiv. Hele Han-
delen, hele Industrien og Land-
bruget i Velfærdsudvalgets Hæn-
der. Og mere end det. Hele Be-
folkningens Forbrug dirigeret af
de tre øverste Sortskjorter. Og
mere end det. Skade, at Lenin
ikke fik det at se: Arbejdsløsnin-
gerne i Hænderne paa de tre Sto-
re. Hvilken Arbejdsgiver vilde
risikere at paadrage sig den store
Pengepungs Uvilje ved at nægte
at gaa med til Lønforhøjelser,
naar han kunde faa Erstatning
ved Imødekommenhed med Hen-
syn til Prisreguleringen? Og
hvis Landbrugets Mænd ikke vil-
de makke ret, kunde et lille Tryk
paa den Valuta, der hjemføres
for Landbrugseksporten, gøre
Underværker.

Landets Erhverv er afhængig
af de tre Mussolinimænd under
en Regering af den rette Farve —
det var noget andet end en ussel
Kørselsafdeling eller et elendigt
Folketokkjen eller en Smule kom-
munist Maler.

Det var Hr. Stannings store

Dag, og som han stod der i Guld-
toldsudvalget, vil han blive afbil-
det i de kommende Tiders Ver-
denshistorier — med bølgende
Skæg og med en Holdning, der,

for at citere en berømt Forfat-
ter, endnu aldrig er overgaaet af
noget Menneske og kun undtagel-
svis af nogen Statue.

Gerda og Einar Wegener
fortæller om Paris

Kunstnerparret Gerda og Einar Wegener er kommen
hertil fra Paris. I næste Uge aabner de en Fællesud-
stilling af Malerier i Ole Haslundes Hus, hvor vor Med-
arbejder i Gaar traf dem og bad dem fortælle om Paris,
som den er i Dag.

Gerda Wegener, som hun ser ud.

Gennem Sale med smukke, gamle
Møbler, ad Vidsomsne Trapper, gen-
nem labyrintiske Gange fyres jeg til
et lille lunt, godt gemt Kontor i Ole
Haslundes gamle Hus paa Østergade.
Dyb nedsmukt i en Lænestol af
svært i Pelsværk trods Kakkoloreret
tropiske Varme sidder Gerda We-
gener, Partiserinden, der trods fjer-
ten Aars Udenlandshed og Berømmel-
se stadig er vor Landsmandinde. Hun
sidder og delikaterer sig med fire
Stykker godt belagt, dansk Smørre-
brød ovenpaa Rejsens Strabader,
mens hendes Mand og Kollega, Ei-
nar Wegener, staar paa Hovedet i
Reproduktioner af deres mest be-
kendte Billeder.

Den danske Nordpol.

— Er det Dem, der har bragt Sol-

skin og Tøsejr med Sydfr? spørger
jeg.

— Ja, det er det sikkert, ler Fru
Wegener mellem to smaa Mundfulde
Bist med Løg. — Men sikker en Hjem-
komst forsværet! Vi kom ad Sevejen
til Ebelvig og havde haft det dejlig
varmt paa Havet, saa at komme til
Esbjerg var som at komme til Nord-
polen gennem gyngende Isflager. Men
nu er vi her altsaa.

— Og befinder Dem forhaabent-
lig godt?

— Ja, det vil sige: foreløbig føler
vi os en Smule fattige. Det er ikke
imørent at veksle sine Penge og
skulle give næsten fire Francs for en
Krone.

— Det lyder da nyt og yndigt i
højden Ordet — indskyder jeg op-

mantrende. — Hvad kan De sige om
Deres Udstilling?

— Kom og se det! ler Fru We-
gener diplomatisk. Den har Verdens-
paa Tirsdag Kl. 1, og paa Onsdag aab-
nes den for Offentligheden.

Einar Wegener, der aabenbart vil
skaffe sin Frue Madro, rækker en
smukt udstyret Bog frem imod mig.

Vikingsagaer paa Frank.

— Her skal De se noget morsomt,
siger han. „Le Livre des Vikings.
Apres les anciennes Sagas.“ Det er
simpelthen de gamle Vikingsagaer,
som jeg paa Opfordring af det kære
store Pionis Forlag har ompløjet
paa Frank. Det er tilmed blevet en
stor Suksess. Det er kan en Maaned
siden, den udkom, og som De vil se
af dette Eksemplar, er den allerede
kommen i et Oplag.

Mens jeg beundrer den smukke Bog,
der — selvfølgelig — er forsynet med
gratis Vignetter af Gerda Wege-
ner, ser Fruen en lille Pavse i Maaltid-
det for at nippe til en Cigaret —
— Det, jeg er mest glad for at
møde igen herhjemme, siger hun næ-
sten med et Suk, er Rygbrød, Spege-
sild og Smør. Jeg synes i Øjeblik-
ket, at de tre Ting rummer Danmark
for mig!

— Men Paris? spørger jeg. — Nu
undgaar De ikke det Spørgsmaal, som
De vil høre tyve Gange hver Dag:
Hvordan er Paris efter Krigen?

Fru Wegener spidser eftertankomt
sin lille, røde Mund —

— Nu er den yndigt forsvundet, hun.
— Nu er den blevet sig selv igen.
Man taler overhovedet ikke om Kri-
gen derude.

— Er det berømte parisiske Natte-
liv blomstret op igen?

Udenlandsk „Parisstemning“.

— Det er det sikkert! ler Fruen. —
Jeg hører nu ikke selv til Natkafé-
menneskene. Jeg har f. Eks. ikke væ-
ret paa Montmartre i Jeg ved
ikke hvor mange Aar. Der kommer
forøvrigt Parisere aldrig selv, og slet
ikke de parisiske Kunstnere. Det er de
res udenlandske Kolleger, der sidder
der og laver deres egen lille private
„Parisstemning“ blandt Turister og
andre, der tror, at dette er Paris!

— Er Bobmelivet da paa Retur?

— Ja, i gammeldags Forstand.
Helt oppe paa Montmartres Top, paa
„Butte Montmartre“ gøres der gan-
ske vist et Forsøg paa at gøre Bo-
hæmelivet op. Der findes en Kunst-
nerarrangementsudstilling, der kalder sig
„République de Montmartre“, der har
deres Præsident og vælger deres
„Montmartres Dronning“. Men det er
helt kunstigt. Umiddelbarheden er gaa-
et af det.

— Skyldes det østlige Livs-
glæde?

— Nej! falder Einar Wegener helt
foraget ind. — De skulde opleve en
Karnevalsmaaned i Paris! Den har
vi desværre netop maattet rejse fra i
Aar. Jeg elsker at gaa paa Karneval,
mens det betyder min Kone. Jeg har
sket søgende, jeg var klædt ud som

ung Pige. Jeg maa have illuderet for-
træffeligt — i hvert Fald oplevede jeg
til min Forbløffelse at blive gjort hef-
tigt Kur til af ingen ringere end en
engelsk Biskop! — Nej, Livsglæde
mangler Paris sandelig ikke.

— Egget Aal er yndigt! kommer det
som en lille indskudt Bemærkning fra
Gerda Wegener, der har genoptaget
Maaltidet. Og igen forstyrres jeg
hendes Madro —

Kubliens Endeligt.

— De moderne Kunstretninger, de
der ender paa — ism, dominerer de
stadig Udstillingerne?

— Nej, siger Fruen. De er saa godt
som forsvundet. Paa sidste „Salon
d'Automne“ var der næsten det in-
gen, og paa „Independence“ var det
udelukkende Russerne og Svenskerne,
der var Kubister. De aled endnu
Frankrigs afslagne Tøj. Men forøvrigt
har Kubismen jo gjort sin gode Virk-
ning. Den var — hvis jeg maa ud-
trykke mig drastisk — det carlige
Ord, der tiltrængtes midt i al Pan-
heden. Jeg og min Mand var gode
Venner af Kubisternes Fører, Guil-
laume Apollinaire. Han fandt
oprindelig paa Kubismen som en
Spøg. Men da den slog an, og da han
saa de alvorlige Spor, den satte i
Kunsten, saa tog han den ogsaa selv
alvorligt og gik i Spidsen for den. Han
fik forøvrigt en tragisk Skæbne: han
døde af Krigen. Han havde faaet en
Granatoplus i Hovedet, blev opereret
og fik saa i a grip p e, som Frank-
mændene kalder den spanske Syge.

— Er De stolt af at have faaet et
Billede paa Luxembourg-Museet?

— Ja, det kan jeg ikke nægte! siger
Fru Wegener bekedt. Men hendes
Mand falder ind for at lade paa Be-
skedenheden —

Den femte danske Kunstner paa
Luxembourg.

— Det har hun ogsaa Grund til,
oplyser han. Foruden min Kone findes

Gerda Wegener, som hun selv synes
hun ser ud.

der kun Billeder af fire andre danske
Kunstnere, nemlig: Krøyer, Jullius
Paulsen, Achen og Histed. Det Billede,
Staten købte til Ophængning, var for-
øvrigt slet ikke det, man oprindeligt
ville have haft. Men da det andet,

AF DAGENS KRØNIKE.

Ramsay Mac Donald og Socialismen

At Ingeniør Rud. Christiani

Nedenstående gengiver vi efter Manuskript det inter-
essante Foredrag om Ramsay Mac Donald og Socialis-
men, som Ingeniør Rud. Christiani foretog i Venstreklubben heri Byen.

II

Hvorledes ser nu Ramsay Mac
Donald paa sit Parti og dets Poli-
tik i Forholdet til Samfundet og
andre Partier?

I det følgende citerer jeg i alt
væsentligt Mac Donald selv.

Naar det al Socialismens Mod-
standere som Forsvar for
Overbevisningerne i a. haves
ret i Stand til at 4-doble sig og
endda forbedre Livsvilkårene for
den enkelte, saaledes at enhver
under normale Forhold ikke alene
kan faa Føde og Klæder og Hus —
men ogsaa en god Skolegang,
Sygehjælp og Sikring af sin Alder-
dom, saa begaar man en stor Fej-
tagelse og gør sig skyldig i megen
Overbevisning ved at tro, at Kapi-
talismen er en bedre Ordre end

deres saa umenneskelige Levevil-
kaar, at store Personligheder som
Robert Owen, Lord Shaftes-
bury og Samuel Pimmsoll
var nødvendige for at beskytte de
menneskelige Otr mod Følgerne af
det ny System.

Mod dette System rejste sig Be-
vægelsen som den kristelige
sociale Bevægelse, den li-
terære og kunstneriske
Opposition med Navne som
Carlyle og Ruskin.

Arbejderne paa den anden Side
stillede sig tætte og tætte sam-
men for at væge deres Særinteres-
ser, enten de nu gjaldt Arbejdet
i Minerne eller Værkstederne, Lovgiv-
ningen drevs af den truende Ud-
sigt til store Menneskemassers For-
nedrelse, oplyst gennem Komitèer
og Kommissioner — modstræbende
og udmøntet til stadige For-

Naar Arbejdernes Standard nu er
hævet, skyldes dette ikke blot, at
den industrielle Revolution og det
kapitalistiske System har forbedret
Produktionsmidlerne, men det skyldes
i lige saa høj Grad de mange
korrigerende og kontrol-
terende Indgreb overfor dette
Systems økonomiske Overherre-
dømme, udtrykt i Tanker, industri-
elle Konflikter, Lovgivning og of-
tentlig Administration.

Englands „gentlemen“, som hav-
de bevaret deres menneskelige Fø-
lelse, og for hvem menneskelige
Væseners nu en Gang var menneske-
lige Væseners, forjødte mange af
deres Egens Fejl og forsøgte at
standse den Flod af ruinerende
Materialisme, som blev Resultatet
af den industrielle Forandring, som
det kapitalistiske System førte med
sig. — Den store Mængde Arbej-

Fremskridtet trods alt
har været reelt.

Gennem det nyttende Aarhundre-
de ogedes vor produktive Kraft en-
orm, og materiel Velstand mangle-
doblede — det er sandt —, Viden-
skaben ved dens Opdagelser, Læ-
delser ved dens Organisation, bragte
hele den industrielle Maskine til
en høj Grad af Følelseskomfort,
særlig hvad angaar dens materielle
Side — imidlertid — som allerede
nævnt, Kapitalismen var og er en
stor Fare, og dens Fejl er
aa benlyse.

Den indførte i alle Forhold Penge
og materialistiske Betragtninger,
den kunde aldrig hæve sig højere
end sine egne Motiver, og derfor
kunde den ikke indføre moralske
Grunde eller Motiver i noget Arbej-
de som den kontrollerende, Arbej-
derne var kun indhavet af Ar-

derne solgte sig selv for saa meget
Løn, og da Kapitalisten ikke betalte
mere end det billigste Tilbud, saa
blev det uundgaaeligt, at de samme
materialistiske Tanker ogsaa vandt
Indpas i Arbejdernes Sind.

Saaledes blev de produktive
Kræfter paa begge
Sider forglømt af Be-
gyndelsen, som Generationer gik
og kom, blev de moralske Motiver
i Arbejdet efterhaanden holdt ude,
og Arbejdet for Herrer, som aldrig
betalte højere Løn, end Fagforenin-
gen kunde presse ud af dem, blev
alstumpet, og den skæbnsvange
Deling af Industriens Udbytte i 2
hinanden fjendtlige økonomiske
Klasser blev Resultatet.

Ødelæggende Egenkræ-
lighed blev Industriens
Motiver paa begge Sider.
Se, Socialisterne betragter nu det